

DOKUMENT DOBY

Události 17. listopadu 1989 byly připraveny v zednářských lóžích v Evropě a v USA. Na akci dohlížely tajné služby CIA, KGB, a Mossad

K výročí listopadového převratu přinášíme materiál, který zveřejnil v roce 1990, deník Středočeský expres a který ani po 24 letech neztratil nic ze své aktuálnosti

Nadace charty měla prostřednictvím zednářských lóží v Evropě a v USA vliv i na některé tradiční literární nadace, jejich prostřednictvím pak dosahovala udělování mezinárodních cen těm signatářům Charty 77, kteří byli predestinováni pro budoucnost k politickým funkcím (Havel, Dienstbier, Battěk, Němcová, Palouš, Uhl, Šabata, atd.). V období 1980 – 1989 bylo prostřednictvím Nadace Charty vyplaceno cca 376 tisíc US dolarů na činnost Charty 77 v Československu a cca 1.341 mil. US dolarů pro osobní potřeby vedoucích členů Charty. Tato částka nezahrnuje peníze vyplacené za literární a jiné ceny. Na osobní konta v zahraničí byla vedoucím osobám Charty převedena souhrnná částka 6 milionů US dolarů. Tato konta (osobní) jsou spravována advokátními kancelářemi v zahraničí, které zastupují jednotlivé funkcionáře Charty 77.

V lednu 1990 obdržel Janouch jako jeden z prvních registraci od FMV a od února 1990 jsou finanční prostředky distribuovány pro Československo prostřednictvím této kanceláře. Z nich jsou rovněž financovány a odměňovány některé činnosti OF a jeho vedoucích funkcionářů.

Nezbytná popularizace

Charta 77 byla od svého založení v r. 1977 koncipována jako zednářská lóže. Funkce mluvčího je převzata ze sionistické organizace. Aby nemohla být jako ilegální organizace stíhána podle zákona, odesílala všechna svá prohlášení a stanoviska státním úřadům. Ve svém prohlášení z 1. 1. 1977 konstatuje, že nechce škodit komunistickému režimu, ale chce s ním vést konstruktivní dialog, což koresponduje s komunistickým zaměřením vedoucích funkcionářů Charty a s dohodami, které byly o jejím vzniku a působnosti uzavřeny. Reakce, která byla proti Chartě 77 ze strany ÚV KSČ, měla za účel na Chartu upozorňovat a popularizovat ji u protikomunisticky smýšlející části občanské veřejnosti. Hlavní část její popularizace převzaly vysílačky Svobodná Evropa, Hlas Ameriky a BBC.

Přibližně od r. 1974 byla v Československu koncipována nová báze KGB, která dnes zahrnuje asi 7 až 8 tisíc občanů Československa, kteří nejsou v žádných evidencích StB, KSČ, min. zahraničí atd. Jediným viditelným výrazem této báze je skupina prominentních reprezentantů Charty 77, dnes převážně zastávající státní úřady.

Celou dobu své existence působila Charta 77 se souhlasem a pod kontrolou Státní bezpečnosti a KGB. Přesto, že materiály vydávané nepřetržitě vedoucím VONS Petrem Uhlem (tzv. Informace o Chartě 77) byly evidentně ve smyslu zákona protizákonné (min. podle § 112 tr. zák.: poškozování zájmů republiky v cizině), nebylo proti vydavatelům

nikdy zakročeno, jak v každém jiném případě bez výjimky odpovídalo praxi StB. Je mimo jakoukoli pochybnost, že kdyby činnost Charty nebyla žádoucí, byla by taková skupina lidí zlikvidována během 24 hodin a nikdo by se o její činnosti ani nedozvěděl, jak to bylo zcela běžné ve všech ostatních případech lidí a skupin likvidovaných za činnost proti státu, nebo pouze za své osobní postoje proti režimu. Charta však bez jakéhokoli omezení vydávala knihy, prohlášení, poskytovala interview Svobodné Evropě, Hlasu Ameriky a BBC, v posledních měsících před převratem její členové dokonce cestovali do zahraničí (Jiří Hájek, Dana Němcová aj.), kde vedli politické rozhovory, atd.

Uvnitř Charty 77, VONS a ostatních jejich odnoží působila rozsáhlá agentura StB. Na bázi II. a IX. správy FMV to však byla činnost víceméně kontrolní (v rámci objektové kontrarozvědky), nikoli řídicí. Řízení Charty bylo prováděno velice komplikovaným způsobem, který dovozoval jeho kontrolu ze strany USA. Hlavní řídicí funkci pro Chartu 77 vykonávaly osoby z báze KGB. Hlavní kontaktní osobou byl vedoucí 13. Oddělení ÚV KSČ R. Hegenbart, který současně řídil protipatření FMV. Hegenbart byl přímo angažován na přípravě převratu od srpna 1988, na jeho provedení 17. 11. 1989 a dodnes jako kontakt působí prostřednictvím plk. StB Vostárka (býv. náčelník kanceláře FMV Vejnar) a pplk. Krásy na řízení činnosti KC OF, zejména pak jeho personální politiky (schvalování osob pro vládu, poslance FS, zahraniční službu, jiné politické strany atd. Směr kontaktu: Ladislav Lis, Oldřich Hromádka, Zdeněk Jičínský, Jaroslav Šabata, Petr Kučera a kancelář prezidenta republiky, zejména někteří poradci).

Třináct dlouhých let

Přijímání členů (signatářů) Charty 77 skončilo dnem 17. 11. 1989, kdy počet signatářů dosáhl cca 1900 občanů. Naprostá většina z nich podepsala Chartu ze vzdoru proti režimu, aniž měla nejmenší tušení o charakteru a poslání této tajuplné organizace.

Chartu 77 řídilo přibližně 70 až 85 lidí, jejich jádrem bylo 42 mluvčích, kteří se za dobu její existence v tomto úřadu vystřídali. Tato skupina osob byla vytvořena několika rodinami, navzájem spoutanými rodinnými, příbuzenskými a podobnými svazky (zájmové a finanční nevyjímaje). Jsou to především rodiny: Havlových, Dienstbierových, Šabatových, Němcových, Paloušových, Hromádkových, Rumlových, Marvanových, Šternových, atd. Všechny tyto rozvětvené rodiny jsou komunisté nebo jejich potomci, svobodní zednáři a jejich potomci a Židé. Nyní přibližně 100 členů těchto rodin, jejich příbuzných a přátel zaujalo pozice v nejvyšších státních, diplomatických a hospodářských funkcích státu.

Tato skupina občanů Československa byla pro své dnešní poslání schválena pověřenými orgány SSSR a USA (prostřednictvím StB – KGB – CIA – Mossad). Souhlas vyslovovaly také jiné mezinárodní organizace.

Občasné odsuzování a věznění členů Charty 77 a jí založených odnoží, mělo výchovný (kázeňský, disciplinární) a propagační význam. Věznění členové Charty 77 se tímto způsobem učili podřizovat se kázni, jestliže to okolnosti vyžadují, a současně jim bylo

jejich uvěznění (nebo pouhé zadržení na několik hodin) podnětem k obrovské mezinárodní propagační kampani, vedené zahraničními vysílačkami a později i diplomatickým personálem států amerických spojenců. Československo se tímto způsobem seznamovalo s lidmi, o nichž by bývalo v listopadu nevědělo vůbec nic, anebo by pro něj byli nepřijatelní, pokud by byla dána přednost k seznámení s nimi prostřednictvím zpráv a informací z jejich nejbližšího okolí. Organizovaná reklama a propagace jejich osob upravila jejich obrazy v legendy a učinila z nich hrdiny, mučedníky, veliké spisovatele, myslitele, politiky a demokracii oddané státníky. K tomu účelu byly zřízeny nejrůznější literární ceny, udělovány čestné doktoráty na západních univerzitách atp. v podstatě je tento postup metodou hollywoodské tvorby Star, která se uplatňuje od počátku 20. století – kdokoli může být populární, kdo je intenzívně po nějakou dobu propagován všemocnou reklamou. Je to otázka účelu a nákladů, nikoli otázka kvality člověka.

Otazníky nad prominenty

Agenturní činnosti StB proti Chartě 77 se zabývalo na FMV celkem asi 43 důstojníků StB. Rozsah této činnosti není vyčerpán pouze seznamem akcí proti Chartě a VONS, ale zahrnuje také činnosti oddělení StB pro boj proti sionismu, judaismu, svobodnému zednářstvu, Státnímu židovskému muzeu (tzv. kontrarozvědná ochrana) a židovstvu. Z těchto útvarů, které podléhaly většinou přímo KGB (mezinárodní koordinace), byly registrovány zahraniční signály (dispozice) pro činnost Charty. Současně byla registrována kooperace s ostatními disidentskými skupinami, zejména v Polsku, NDR, Maďarsku a SSSR. Každý z těchto důstojníků StB řídil agenturu uvnitř Charty 77 v počtu 5 až 7 TS (tajných spolupracovníků). Osobní charakteristiky vůdců Charty 77 (vč. VONS a ostatních tzv. nezávislých iniciativ) jsou vesměs nepříznivé. Psychiatrické analytiky konstatují v mnoha případech osobní rozvrácenost, mravní úpadek, sexuální promiskuitu a v některých případech drogy.

Když se ministr vnitra Dr. Sacher dostal v únoru a březnu do styku s některými materiály týkající se Charty 77 a osobních charakteristik některých jejích vůdců, vzniklo akutní nebezpečí odhalení spojení mezi Chartou 77 a vedením komunistického státu a prezident Havel nechal jmenovat vládou Jana Rumla náměstkem FMV. Po 6 týdnech jeho působení na FMV se ztratilo přes 15 tisíc OS (osobních svazků, tj. osobních materiálů občanů, kteří byli z jakýchkoli důvodů předmětem zájmu StB). President si současně vynutil předání některých osobních materiálů, které byly z FMV předány Chartě (Uhl, Urban).

Je nejvýš pravděpodobné, že nejdůležitější materiály týkající se Charty a jejích prominentů byly z FMV odstraněny ještě před 17. 11. 1989. Kupř. magnetofonové kazety s nahrávkami jednání mluvčích Charty, jejího vedení, jednání s některými zahraničními diplomaty apod., které vedení Charty předávalo StB, zmizely (záznamy o jejich existenci v osobních materiálech důstojníků StB byly patrně přehlédnuty). Rovněž byly odstraněny osobní materiály vůdců Charty 77: V. Havla, I. Havla, J. Dienstbiera, Zuzany

Dienstbierové, Petra Uhla, Jar. Šabaty, A. Šabatové, L. Hejdánka, V. Bendy, J. Gruntoráda, M. Palouše, R. Palouše, J. Kantůrka, F. Kantůrkové, Vl. Chramostové, M. Kubišové, Zd. Jičínského, M. Motejla, dr. Danisze, Zd. Rychetského, P. Pitharta, J. Urbana, P. Kučery, J. Hájk, M. Hájk, A. Marvanové, P. Šustrové, J. Rumla atd.

Dále byly odstraněny všechny materiály z listopadu 1989 z jednání tzv. rozhodujících politických sil o převzetí moci v zemi. Rovněž byly odstraněny objektové svazky „Obroda“ (klub reformovaných komunistů z r. 1968 – politicky nejvýznamnější složka Charty 77 a dosud v OF). Dále zmizely objektové svazky zpravodajských agentur v zahraničí o objektech politické opozice v zahraničí – Pelikánovy „Listy“, Tigridovo nakladatelství „Svědectví“, Škvoreckého nakladatelství v Torontu, objektové svazky „Rada svobodného Československa“, nakladatelství A. J. Liehma atd. Rovněž byly odstraněny objektové svazky schwarzenberského paláce ve Vídni.

Existuje velmi mnoho dalších důkazů o expozituře Charty a jejím spojení s konspirativní komunistickou mocí. Většina z nich však není vhodná k zveřejnění pro rizika s tím spojená. Rozsah ostatních by zdaleka překročil rozsah této zprávy.

Sametová legenda

Zpráva Komise FS pro vyšetření událostí 17. 11. 1989 byla prohlášena za utajenou a nebyla zveřejněna. Důsledky šetření se promítly do odsouzení několika bezvýznamných policistů k několikaměsíčním trestům nebo k podmíněným trestům. Vyšetřování bylo zaměřeno pouze na násilnosti na Národní třídě, bylo zmanipulováno a záměrně se vyhýbalo vyšetření politického pozadí převratu. Podobný osud postihl Nezávislou vyšetřovací skupinu studentů, která vznikla jako reakce na evidentní manipulování vyšetřovací komise FS.

Důsledkem tohoto stavu věcí byly rychle a všeobecně se rozšiřující pochybnosti o legendě sametové revoluce, jak ji dosud urputně hlásá prezident a vláda Charty 77. Prezident rovněž nedodržel svůj veřejně daný slib, že budou zveřejněny všechny záznamy o jednání s Adamcovou vládou a následně jednání tzv. rozhodujících politických sil (dodnes není známo, kdo je tímto pojmem označen)

S odstupem 9 měsíců se však stalo zřejmým, že masakr na Národní třídě byl předem připraven a že byl koncipován jako signál k zahájení převratu. Po něm byla iniciativa okamžitě předána Chartě 77 – to dokazuje, že v přípravách existovala spolupráce (kromě mnoha dalších důkazů). Charta převzala iniciativu rozšířením sdělení sl. Drážské o smrti studenta, která se ukázala být dezinformací. Tento kritický bod spojení Charty 77 a zasvěcené části ÚV KSČ nebyl dosud objasněn a tvoří jedno z ústředních politických tajemství.

Když byly tyto pochybnosti občanů spolehlivě zaregistrovány, natočila BBC pořad o událostech 17. 11. 1989, v němž je legenda korigována a vyúsťuje v tvrzení, že to byl nepodařený vnitrostranický převrat, který měl pouze odstranit Jakešovo vedení, ale který se vymkl z rukou. Na základě této predikce vystoupil jeden z předních mužů

Charty, Jiří Ruml, s požadavkem, aby vyšetřování 17. listopadu bylo obnoveno. Nebezpečí, které v sobě takový požadavek skrývá, spočívá v tom, že komise bude opět sestavena z lidí Charty 77, kteří budou dokazovat tvrzení pořadu BBC, které je pokládáno za přijatelnou politickou verzi, korigující nesmyslnou báčhorku o sametové revoluci. Stejným cílem však bude zakrytí každého spojení Charty s komunisty a kontinuity komunistické vlády – Chartě stále vyhovuje být považována za něco jiného, než čím ve skutečnosti je. Je nepochybné, že kdyby byla zveřejněna pravda, Havel a jeho vláda Charty 77 by museli padnout. To je však nepřijatelné pro zahraniční sponzory, kteří Chartu vypracovávali 13 let a nemají pro ni přijatelnou náhradu, se kterou by mohli souhlasit také Rusové. Vláda Havlovy Charty musí být tedy udržena.

Politicky nosnou byla pouze Obroda. V ÚV KSČ byla vytvořena skupina Urbánek – Mohorita, která byla Hegenbartem pověřena jednáním s Obrodou. Účelem byla spolupráce na kompromitaci Jakeše a jeho odchod z vlády. Hegenbart byl v této činnosti řízen KGB. Byl natočen film z Jakešova kompromitujícího vystoupení v západočeském kraji. KGB rozmnožila jeho videokazety a v zahraničí se prodávaly za 20 DM za kus. Současně prováděl Hegenbart izolaci Jakeše, který nebyl zasvěcen do událostí, aby byl v případě zahájení operace eliminován nežádoucí zásah. Hegenbart byl rovněž rozhodujícím mužem, který v červenci a srpnu 1989 řídil stanovisko ÚV a vlády k exodu východních Němců ze západoněmeckého velvyslanectví. V rámci spolupráce Hegenbart – Obroda vycestoval také Jiří Hájek těsně před převratem do Rakouska k projednání některých podrobností souvisejících s datem a technikou převratu.

Den 17. 11. Byl zvolen jako nejvhodnější vzhledem k tomu, že je mezinárodním svátkem studentstva, a zaručuje tedy mezinárodní odezvu, a dále proto, že to byl poslední termín s aspirací na mezinárodní odezvu před schůzkou Gorbačov – Bush na Maltě, kde měl být projednán další postup velmocí při řízení sjednocování Německa, což předpokládalo také politickou změnu v Československu.

Ze zprávy zveřejněné Nezávislou vyšetřovací skupinou studentů, je dostatečně známo, jak bylo zmanipulováno jednání Pražské vysokoškolské rady za účasti Vasilu Mohority k přípravě manifestace. Ke skutečnostem, které jsou už veřejně známy u průběhu masakru na Národní třídě, lze připojit:

- a) Přibližně 2 hodiny před příchodem průvodu na Národní třídu byl zastaven provoz tramvají v obou směrech. Dopravní podnik tedy musel dostat takový příkaz už asi 3 hodiny před tím. Současně byla Národní třída téměř vyklizena (liduprázdná),
- b) Pohotovostní oddíly SNB byly v pohotovosti v Mikulandské ulici a v Konviktské už 3 hodiny před příchodem průvodu na Národní třídu,
- c) Asi hodinu před příchodem průvodu byly uzamčeny všechny domovní dveře všech domů od Perštýna až k Národnímu divadlu,
- d) Zásahová četa ÚRNA (Útvary rychlého nasazení), která byla ve 3. Pohotovostním sledu (její členové byli doma u rodin, ale museli být k dispozici u telefonu), dostali v

10.30 hod. telefonický rozkaz k okamžitému návratu do útvaru (tedy 8 hodin před nasazením), tj. asi 4 hodiny před zahájením manifestace na Vyšehradě. Po příchodu k útvaru jim byla nařízena pohotovost. Když četa nastoupila v maskovaných uniformách a maskovaných čepicích, byl jim vydán rozkaz k nasazení červených baretů, které jsou součástí vycházkové uniformy. V 11.30 hod. byla četa převezena autobusem do Bartolomějské ulice k soustředění. Od 13.45 probíhala jejich instruktáž třemi důstojníky StB v civilu o jejich zákroku u Národního divadla – tedy v době, kdy manifestace začínala ve vzdálenosti asi 3 km. Zásahové čety byl na zvětšeném obraze podrobně vyloženy uzávěry u Národního divadla včetně nasazení automobilu se zábranami. Byla instruována, že důstojníci StB jim budou ukazovat vytipované osoby v průvodu, které jsou pak povinni vytáhnout a zadržet.

ÚRNA jsou cvičeny pro bleskovou akci, nikoli pro pořádkovou policejní službu. Plk. Bečvář, který vydal rozkaz k jejich nasazení, musel vědět, jak tato složka bude reagovat. Musel rovněž vědět, že její nasazení je neadekvátní, protože podle zákona a vnitřních předpisů FMV jsou ÚRNA nasazovány pouze při bezprostředním ohrožení životů, při organizovaném a ozbrojeném odporu. Nic takového se na Národní třídě nedalo očekávat. Plk. Bečvář byl do funkce dosazen právě Hegenbartem a je pravděpodobné, že protipředpisový rozkaz k nasazení ÚRNA nevydal z vlastního rozhodnutí. Zde kdesi mohou spočívat příčiny, proč se zastřelil.

e) V odpoledních hodinách 17. 11. 1989 opustilo Prahu celé vedení Charty 77 včetně rodin. V Praze zůstali pouze Uhl, Benda, Němcová. Patrně existovalo jisté nebezpečí jejich pozatýkání v případě, že by se Hegenbartovi nepodařilo okamžitě paralyzovat akce a rozhodnutí většiny vedoucích ÚV KSČ a FMV, kteří nebyli do charakteru akce zasvěceni. Chartisté se však všichni vrátili už v sobotu v poledne zpět do Prahy. V té době a během neděle se Hegenbartovi podařilo definitivně odstranit nebezpečí zákroku Lidových milicí, které Jakeš mobilizoval.

Cílem operace nebylo pouze odstranění Jakeše, ale ústup komunistů do předem připravených pozic, jejichž dislokace a krytí bylo předmětem dojednávání s Obrodou od ledna 1989. Od téže doby (po zatčení Václava Havla) byli Hegenbartem mobilizováni herci, zpěváci aj. k podpisovým akcím za jeho propuštění. Všichni iniciátoři byli komunisté. Ze seznamu studentů, kteří připravovali manifestaci a později se chopili organizování studentstva, vyplývá, že jde výlučně o děti prominentních rodičů. 86% těchto studentů mělo rodiče ve vysokých funkcích v KSČ, FMV, diplomatických službách, v kategorii generálních ředitelů a vysokoškolských profesorů atd. Existují důkazy o instruování těchto dětí jejich rodiči. Existují rovněž důkazy o tom, že už od června 1989 byla vypracována hesla jako „Nejsme jako oni“, „Nechceme násilí“ atd. a formy jejich uplatňování při demonstracích tak, aby nedošlo k fyzickému napadání komunistů – to byla jedna z podmínek dohody o předání moci a záruky za ni převzali sami komunisté prostřednictvím studentů a Občanského fóra.

Rozdělení pozic

Koncepce OF byla dohodnuta asi půl roku před převratem a schválena Hegenbartem. Na jeho prohlášení Havlem v Realistickém divadle svázeli pověření důstojníci StB svými soukromými vozy všechny hlavní členy Charty 77. Uvolnění divadel fingováním protestních stávek organizovala StB prostřednictvím svých agentů mezi herci a základními organizacemi KSČ v divadlech.

Vedením OF byli pověřeni výhradně kmenoví členové Charty 77. Kvalifikovaný zpravodajský odhad předpokládá, že pro nasazení v OF bylo uvolněno přibližně 1100 lidí z nové báze KGB. Agentura StB byla nasazena celá (v Chartě 77), i když posléze došlo k řadě průvalů, z nichž některé byly účelové (Danisz apod.)

Občanské fórum si zachovalo horizontální organizaci Charty, protože ta nejlépe vyhovovala možnostem průniků (politických, zpravodajských, finančních, kontrolních) a potřebám infiltrace všech ostatních politických stran, klubů, organizací a spolků, vznikajících ve vazbě na OF, tedy v podstatě na početně multiplikovanou Chartu 77.

Nejsilnější pozici v OF si udržuje Obroda, která je stále jeho rozhodující složkou. Zajišťuje kooperaci s KSČ a koordinaci v oblasti personální politiky ve vládě, diplomatickém sboru, FS a obou národních radách, republikových vládách a ve sféře komunální (O. Černík). Všechna rozhodující místa v oblasti veřejné moci, rozhlase, televizi, tisku, průmyslových podnicích, školství, zdravotnictví, soudech, prokuratuře apod. jsou obsazována komunisty (tzv. bývalými).

Proto je výchozím bodem historie a politiky r. 1968. Je předkládán jako prvotní počátek dnešní demokratické politiky a jeho aktéři jsou tak předurčení k převzetí veškeré moci. Tento politický akt, podporovaný Západem, má rehabilitovat hromadné nasazení tzv. bývalých komunistů. Je to schéma, které je uplatňováno ve všech komunistických státech Evropy. V Československu je však nejzřetelnější vzhledem k počtu komunistů vyloučených v r. 1968 z KSČ – jejich značný počet si nevynucuje přejmenování KSČ, ani změnu programu, protože tato organizace má jako svou veřejnou variantu OF.

V rámci dohod o kontinuitě moci komunistické oligarchie byla činnost OF od počátku až k volbám vedena k likvidaci jakékoli potencionální opozice, která by mohla relativně vzniknout. OF bylo pod kontrolou komunistů stejně jako samotná KSČ a ostatní klasické politické strany – bylo však nutné zabránit vzniku jakkoli nezávislé organizace, která by tuto hegemonii mohla dříve nebo později ohrozit. Proto bylo v období únor – duben rozbito studentské hnutí a vyřazeno z jakékoli politické konkurence a učiněno zcela pasívním. Když se před volbami ukázalo relativní nebezpečí ze strany KDU, byly jeho volební šance zlikvidovány akcí proti Bartončíkovi, v níž se osobně angažoval V. Havel nejen výroky o rozhovoru s Bartončíkem, ale zejména tím, že vzal pod svou osobní ochranu Jana Rumla, který útok vedl. Ihned po volbách byla torpédována Čs. Strana socialistická akcí Melantrich, v níž se rovněž osobně angažoval Havel zasláním dopisu o svobodě slova. Vzápětí nato byla roztržena Republikánská strana, v očekávání je destrukce Lidové strany. Tím OF zcela ovládlo vnitropolitickou situaci a destruovalo jakoukoliv opozici. Akce byly provedeny zcela profesionálně a vylučují, že by jejich

autory mohli být diletanti z OF. Kromě toho forma jejich provedení nutně předpokládá dokonalou a disciplinovanou organizaci s federálním rozměrem. Důkazem její existence byla rovněž volba Vasila Mohority místopředsedou FS, naprostou většinou hlasů, když KSČ má pouze 14% mandátů ve FS. Podobných důkazů o dokonale fungující kooperaci mezi KSČ a ostatními tzv. opozičními organizacemi (někdy vysloveně protikomunistickými) existuje celá řada.

Přibližně od března 1990, kdy se v KC OF začal objevovat vliv mimopražských OF, který nekorespondoval s cíli chartistů, začalo docházet k silné názorové diferenciaci, která pokračuje a nabývá na ostroti. OF politicky nepřežilo své volební vítězství. Příznaky se projevíly už při sestavování federální vlády, která byla v základních ministerstvech sestavena Havlem už 3 týdny před volbami. Po akci Bartončik se v jejím důsledku projevil strach mnoha funkcionářů a sestavení vlády se protáhlo o 10 dní déle, než prezident předpokládal.

Předání moci

V polovině roku 1988 bylo informováno o přípravě politického převratu v Československu 12 lidí z nejvyššího orgánu KSČ. V říjnu 1989 se tento počet zvýšil na přibližně 90 lidí, z nichž většina nebyla přímo z aparátu KSČ.

Naprostá většina členů KSČ byla převratem a ztrátou své moci překvapena a označovala postup svého vedení za zradu. Od února do dubna 1990 nastalo v řadách členů KSČ znatelné uklidnění informovaností, kterou jim zprostředkovalo vedení až na úroveň okresních výborů. Došlo k všeobecnému pochopení faktu, že moc 1.3 milionů členů KSČ, 250 tisíc mužů plně vyzbrojené armády, 60 tisíc mužů FMV, 150 tisíc ozbrojených členů Lidových milicí a půl milionu občanů, sympatizujících s režimem, nebylo poraženo a že události jsou taktickou formou změn, jinak v krátké době neproveditelných.

Pokusy malých lokalizovaných skupin komunistů, kteří se z neznalosti chtěli postavit na odpor, i když nikoli ihned veřejný, byly na zákrok vedení strany odloženy. Informace o připravovaném převratu StB byly rozšiřovány OF záměrně k vytvoření atmosféry, umožňující snazší zvládnutí veřejnosti a k získání sympatií.

V prosinci 1989 byli všichni rozhodující funkcionáři KSČ, armády, LM a FMV přesně informováni o situaci a jejím smyslu. Latentní pohotovost byla udržována pouze do března 1990, kdy byla situace stabilizována zákonem č. 15/90 z 23. 1. 1990, který zaručoval KSČ veřejnou právní ochranu, garantovanou novou vládou. Veřejnost se proti zákonu nepostavila na odpor a situace byla zvládnuta.

Nikdo z vedoucích funkcionářů starého ani nového vedení KSČ nepomýšlel na převrat, protože předání zjevné moci a ústup do ústraní bylo direktivou moskevského vedení Světového komunistického hnutí. Stalo se zcela zřejmým, že Moskva by žádný pokus o zpětné převzetí moci KSČ nepodpořila, naopak, postavila by se proti němu. Ve stejném smyslu byly vydány rozkazy jednotkám sovětské armády na území Československa, k

nimž byli už počátkem listopadu 1989 vysláni důstojníci Rudé armády se zvláštním posláním.

Charta 77 v čele s Václavem Havlem dodržela s podporou zakonspirované části StB všechny dohody o průběhu převzetí moci i o další neveřejné spolupráci s KSČ (zprostředkováno Obrodou). Za účelem mezinárodní kontroly dodržení těchto dohod se Československo stalo od listopadu 1989 zpravodajsky a kontrarozvědně otevřenou zemí.

Dohody byly rovněž precizně dodrženy ze strany KSČ. Indiferentní a zmanipulované obyvatelstvo Československa nezpůsobilo svým vystoupením (neplánovaným a neorganizovaným) žádné komplikace. Reakce proti setrvávání komunistů ve všech oblastech veřejného a politického života země jsou zatím stále pod kontrolou Havlovy vlády a aparátu bývalé moci. Rovněž byly zvládnuty reakce proti nástupu komunistů z padesátých let.

Volby v červnu byly zmanipulovány především difuzí voličů do množství plánovitě vytvořených indiferentních politických stran a rozptylem voličského potenciálu. Sestavením poradníku kandidátů bylo zajištěno zvolení předem vybraných a schválených osob. Všechny politické strany byly infiltrovány předem připravenou organizací osob, sestavenou ve spolupráci s StB. Mezinárodní kontrola byla zajištěna expoziturou emigrantů (kupř. Škutina v ČSS, Pachman, Strobinger v ČSL, Horák v ČSSD atd., stejně tak byl obsazen Havlův štáb a vedení OF).

Komunisté si podrželi veškerou moc ve státě. Pozice jejich odpůrců, pokud v naprosto dezorientované veřejnosti existují, jsou politicky bezvýznamné a tedy zanedbatelné. Charta 77, transformovaná v OF, je jejich spojencem, který na sebe vzal pouze úlohu krytí.